

we delen er stukjes uit
om je pijn te verzoeten,
de hongergevoel te stillen.

Tast toe!

Francis Tielemans

Francis Tielemans (56) schrijft poëzie vanuit het hart. In zijn creaties combineert hij zijn passie voor het leven met de kracht van het geschreven woord. Want het leven zit vol cadeautjes, je moet ze alleen kunnen zien. Apojo Aan Huis ondersteunt Francis al enkele jaren en gelooft in zijn droom. Daarom mocht Francis het onthaal in Booschoot opfleuren met zijn woorden. Maar wie is Francis precies? We luisterden naar zijn verhaal.

"Ik ben Francis, een sociale en positieve man die met een gevuld rugzakje door het leven gaat. Ik probeer van ieder moment te genieten, hoe klein het ook is. Ik ben graag in de natuur want daar vind ik rust in deze jachtige tijd. **We leven in een tijd van hokjesdenken waar de gedachte 'mensen met een beperking kunnen niks' helaas nog leeft. Daar verzet ik me tegen, want we zijn allemaal mensen met zwaktes en sterktes.** Als je het negatieve omarmt zie je mogelijkheden om dit om te buigen naar iets positief. Al is dit niet altijd even makkelijk natuurlijk, maar het leven is een groeiproces."

Waar in voel jij dat je gegroeid bent?

"In het leren tevreden zijn met wat ik wél heb en kan. De maatschappij plakt graag etiketten. Op mij plakt men het etiket ADHD, maar daar blijf ik me tegen verzetten. Niet tegen dat ik hyperactieve of drukke dagen kan hebben, want dat is wie ik ben. Maar wel tegen het feit dat ik een etiket moet krijgen. Moét dat? Wat maakt dat uit? Dat is weer dat hokjesdenken. Er zijn veel meer momenten dat ik in de natuur rustig kan kijken naar een vogeltje, tegen een boom kan leunen of genietend op een bankje kan zitten. Dat komt m'n schrijven alleen maar ten goede."

"Ik wil met mijn schrijven gewoon iets vertellen."

Hoe ben je beginnen schrijven?

"Dat begon al in mijn jeugd. Ik heb heel wat dingen meegemaakt die mijn rugzakje vulde, zoals het verlies van mijn moeder op jonge leeftijd. Ik ben snel zelfstandig moeten worden maar was altijd nieuwsgierig om te leren en ik vind onze taal zo mooi. Mijn eerste gedicht schreef ik rond mijn 10 jaar en in de lagere school ontwikkelde ik me in het schrijven van opstellen. De leerkrachten stimuleerden mij ook. Nu, als je jong bent ben je nog onbezonnen of nog niet bezodend met zorgen. Die komen pas later en blokkeren helaas de creativiteit. **We zijn allemaal creatief op onze eigen manier, of je nu schildert, knutselt, in de tuin werkt. Je kunt het alleen verliezen als je blokkeert.**

Tot mijn 22 jaar schreef ik regelmatig maar toen kreeg ik de klappen van het leven en verloor ik de creativiteit tot ik 48 jaar werd. Dan klauterde ik uit mijn put en leerde ik opnieuw genieten van het leven. Of ik nu veel heb of niet, dat mag geluk niet tegenhouden. **Dat creatieve zaadje wat jaren bedolven was, ontkiemde opnieuw.** Af en toe begon ik weer iets te noteren en tijdens de coronaperiode is het schrijven opnieuw op mijn pad gekomen.

Ik werd wakker en stond stil bij hoe het leven in elkaar zat en wilde meer genieten van wat ik wél kan en graag doe: schrijven. **Ik wil met mijn schrijven gewoon iets vertellen. Ik wil delen en in contact komen met anderen.** Ik ben nu 56 jaar en ik voel dat ik op mijn pad zit. Ik kan eindelijk groeien in mijn dromen."

Wat zijn je dromen?

"Ik ben gefascineerd door letters en woorden. Ik zou dit graag met andere mensen met een beperking willen doen om duidelijk te maken: jij kunt dit ook. Veel mensen weten nog niet dat ze dat kunnen, ze moeten gewoon de kans krijgen. **Ik heb ook een beperking - volgens de hokjesmaatschappij toch - maar ik wil aantonen dat dit geen belemmering hoeft te zijn om op mijn manier mijn droom waar te maken.** Ik ben zoals iedereen.

Ik wil anderen laten inzien dat onze taal een machtig wapen is. Gebruik het arsenaal dat je hebt, hoe breed of beperkt deze ook mag zijn en wees er creatief mee. Je zult mirakels zien groeien. **Taal, zowel het geschreven als gesproken woord, is zo machtig."**

"Dat mijn gedicht hier op het raam vereeuwigd staat, doet me veel. Het is mijn eerste officiële tekst waar ik mee naar buiten kom. Ik voel dat mensen naar me luisteren en dat mijn verhaal gehoord wordt. Het voelt als de kers op de taart van wat ik tot nu toe geleerd heb. Als je leert om het negatieve positief te maken, dan zijn de wonderen te wereld nog niet uit en zal je verschieten van wat allemaal kan."

"De rugzak die ik meedraag gebruik ik voortaan als creatieve inspiratiebron en daar ben ik fier op, want mijn zwakte wordt mijn kracht."

Het gedicht van Francis is te bewonderen aan het onthaal van Apojo Aan Huis in Booschot (Kleine Steenweg 11, 2221 Booschot). De sticker zelf werd zorgvuldig gemaakt door Roos binnen Apojo Actief samen met begeleidster Ines.

Zoals een koekjesdoos geopend wordt,
zo is het met ons hart:

we delen er stukjes uit
om je pijn te verzoeten,
je hongergevoel te stillen.

Tast toe!

